

coisich gu albotainn agus nach eil iad air an tollachadh—do brìgh ta mi
 h, ris gach le radh nach eil aid tuiginn am feuman fein, ta iad coimhead air
 hne ta sgrìobh sgail agus fagail am brìgh gun aire a thoirt da, “ta sibh ag
 us mor, uaigh raidh, agus cha’n’eil sìoh a’ faotainn, do bhrìgh gu bhìel sibh
 maiséalachd iarraidh gu h-òle.” Bheir mi beachd air so agus anns an
 ead, luaidh a mi am mach ni mi beart chuir an ceill. Cha’n’eil ni sam bith
 abharach lome porra na talmhaidh air a chumail ann an seilbh neach sam
 h diultadh fh’aon, ach ann an smuain na beachd. Airson mineachadh le
 air. Faighnaidh—an spìocaire ta tionail, airgead leith-cheud bliadhna,
 aich ta ’a gul a’ t an cuir e an sporan “far neah truail an leomann no a
 sios gu talamh eirg, agus nach cladhaich, agus goid na meirlich.” Cait
 n an eudach dath-ghairm ag radh ! an cum e na lamh e, thig aon as treise
 hreaganach ris esin agus bheir e uaith e, thig cadal air agus faodaidh fear
 hreagairt bheir laig na e fein ruith air falbh leis—cuiridh e air falach e
 dhuit gum beidh e bhi air fhaotainn a’ mach—cuiridh e am an tigh-tas-
 e am fear-sithidh e ach innseadh a bhliadhna so am beil aitean malairt
 dhadan agus easach, am beil iad saor o theine—nis ta gach ni corporra na
 us an rìgh mor, mhaidh na mhaoin no na luach ann an airgead laimhe, ta
 ch sìochail ann ch bathar buailteach do na ceart cunnairtean do ’n robh an
 dhunadh o na tapan—ta na duile lan do innealan millteach—tubaisteachd
 am bochd a chus sgiorrachd beudach sguabadh air tìr agus na gaotha mi
 os agadse gum beilbhar (mar their iad riu) air a mhuir. Ach ta fear agradh
 nigsinn cìod e a cha’n’eil mi sìreadh ionmhas, ta mi sìreadh taitneas agus
 faicint gum bealachadh” faigh iad gu daor ach cia fad a mhaireas iad ! an
 ach uin ta goir an iad do chluasag socrach aig a bhas, ta neach eil ag radh
 head cìod e an gus mise ag iarraidh ainm mor bhi agam am deigh m’eug, cui-
 n aon bheathach mi crìos air mo leis agus targaid air mi lamh chli, agus
 as anns an t’ shì m’eideadh theid mi gus a chogadh am measg nan
 thoirt dhuit, se sgaich euchdail,” feudaich tu sin uile a dheaneamh agus
 mhor a thug am botainn gu bhi aig “ceann nan laoch”—faigh cliu Alas-
 salambachd ager mhor na Ghreig, Napolain na Fraing, an dara Tear-
 ch gum beil muigh deug, rìgh na Suain, na Rob fear fuasglaidh Alba,
 mar eil, car sòd e am feum ni e dhuit, an cluinn thu am moladh so ged
 dìchioll air an càitheas e air a charnadh ort “gus an caillear am ann an dìlinn
 arson ta iad strìs”—cha chluinn ! Ach ta fear eile ag’radh “gheibh mi